

BIJ DE REDACTIEWIJZIGING

Zoals U op de omslag van deze Publicatie reeds hebt kunnen zien, zijn er wijzigingen gekomen in de redactie van ons tijdschrift. Het driemanschap onder leiding van P. van der Lijn is een viermanschap geworden, terwijl de heer Van der Lijn zich helaas gedwongen heeft gezien het hoofdredacteurschap neer te leggen. We begrijpen, dat hem dit zwaar is gevallen, want van het begin tot en met de dertiende Publicatie heeft onze voorman zijn beste krachten aan dit tijdschrift gegeven en de resultaten van dit werk mogen er zijn. Ook deze aflevering draagt het stempel van Van der Lijn, in de vorm van een bijdrage over nabije vulkanen, en we hopen dat dit niet de laatste mag zijn.

Zo zij dit woord geen afscheid, maar dank, dank aan Van der Lijn voor alles wat hij tot dusver voor de Publicaties en voor het verdere welzijn van de N.G.V. heeft gedaan. Voor het overige kan de nieuwe redactie verzekeren, dat zij haar best zal doen, ons tijdschrift op het peil te houden, waarop het onder leiding van de eerste hoofdredacteur is gebracht. Zij doet daarbij een beroep op alle leden, aan dit streven hun medewerking te verlenen.

H. K.

VAN NABIJE VULKANEN

door

P. VAN DER LIJN

Tot voor korte tijd was er voor de erupties van de Etna op Sicilië grote interesse en medelijden met de bewoners der dorpen op de hellingen van de grote vulkaan, waar zij hun huis en hof door de gloeiende lava zagen overdekken, terwijl velen slachtoffers werden van de niet te stuiten en hier en daar plotseling uitbrekende stromen.

De krantenberichten en afbeeldingen hebben de mensen nader gebracht tot het vreselijke verschijnsel, maar weinigen zijn er zich van bewust, dat wij zo nabij de resten van vulkanen wonen, die wel eeuwen lang in rust zijn, maar toch nog wel eens zouden kunnen gaan spoken. We hebben hier het oog op de vulkaanruïnes van het Zevengebergte en de Eifel, die als zodanig weinig worden herkend.

Echte kraters, kratermeren, vulkaanproppen, vulkaanpijpen, doorsneden van as- en puimsteenvelden, verstarde lavastromen, hete bronnen, als overblijfselen van vulkanische werkzaamheid — deze worden door de grote massa daar niet of nauwelijks opgemerkt, en toch is er wel interesse voor.

Zeer levendig herinner ik mij, hoe ik een heel reisgezelschap in extase bracht, door het, op weg naar de Laachersee in de Eifel, te voeren naar een open kraterpijp bij Niedermendig, waar we in een vijf en twintig meter wijde pijp, zwart als de nacht, naar beneden probeerden te zien en pas langzaam wat beweging op de bodem ontdekten, terwijl we zelf in de felle zon aan de rand stonden.

Mieren schenen daar te kruipen, mensen waren het, die in de Niedermendiger